

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1 1017/18
05.09.2018. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић, адвокат из Пожеге, против туженог ББ, кога заступа др Љубиша Павловић, адвокат из Ужица, ради исплате отпремнине, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Пожеги П1 268/2017 од 21.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Пожеги П1 268/2017 од 21.02.2018. године, у усвајајућем делу става I изреке и ставу II изреке, тако да иста гласи:

1. ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца АА, па се обавезује тужени ББ, да тужиоцу на име отпремнине због одласка у старосну пензију исплати износ од 93.758,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2017. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде, под предњом извршења, **док се** за веће потраживање од још 35.446,00 динара преко износа досуђеног овим ставом изреке са припадајућом законском затезном каматом, тужбени захтев тужиоца одбија **КАО НЕОСНОВАН**.

2. ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ББ да тужиоцу АА, накнади трошкове поступка у износу од 53.430,00 динара у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 268/2017 од 21.02.2018. године, ставом I изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА исплати отпремнину због одласка у старосну пензију у износу од 129.204,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2017. године до исплате, док је одбијен део тужбеног захтева који се односи на законску затезну камату за период од 01.12.2017. године до 30.12.2017. године.

Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 48.768,00 динара.

Против првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је, како произлази из жалбених навода, у усвајајућем делу става I изреке и ставу II изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу у смислу одредбе члана 386. ЗПП и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да је жалба делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности а на друге битне повреде се жалбом туженог не указује.

Неосновано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда у побијаном делу донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено.

Наиме, према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је био запослен код туженог. Као неспорно је утврђено да је тужилац испунио услове за старосну пензију услед чега му је престао радни однос код туженог дана 30.11.2017. године. Висина отпремнине која припада тужиоцу због одласка у старосну пензију утврђена је економско финансијским вештачењем и то у бруто износу од 129.204,00 динара, односно у нето износу од 93.758,00 динара.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, на основу одредбе члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, закључио да тужилац има право на исплату отпремнине због одласка у старосну пензију у бруто износу од 129.204,00 динара због чега је одлучио као у усвајајућем делу става I изреке побијане пресуде.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда се не може у потпуности прихватити као правилан.

Наиме, правилном применом одредбе члана 119. став 1. тачка 1.) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05,...75/14) правилно је првостепени суд закључио да тужилац има право на исплату отпремнине због одласка у старосну пензију јер му је радни однос престао пензионисањем.

Међутим и поред правилног закључка првостепеног суда да тужилац у смислу одредбе члана 119. став 1. тачка 1) Закона о раду има право да исплату отпремнине, закључак у погледу висине исте се не може прихватити као правилан, јер је првостепени суд тужиоцу досудио отпремнину у складу са ставом 3. наведеног члана Закона о раду, тако што је приликом обрачуна отпремнине као основицу узео просечну бруто зараду у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за статистику (зараду која садржи порез и доприносе који се плаћају из зараде).

Наиме, према одредби члана 6. став 1. тачке 1, 4. и 10. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04, ..., 68/14) обвезници плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање су запослени као осигураник и послодавац или исплатилац прихода на чији терет се плаћа допринос, а према одредби члана 13. став 1. овог закона основица доприноса за запослене и за послодавце је зарада, односно плата и накнада зараде, односно плате у складу са законом који уређује радне односе, општим актом и уговором о раду, односно решењем надлежног органа. Такође, према члану 13. став 1. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“, број 24/01...68/14) под зарадом у смислу овог закона сматра се зарада која се остварује по основу радног односа, дефинисана законом којим се уређују радни односи и друга примања запосленог. Према члану 15. овог закона обвезник пореза на зараде је физичко лице које остварује зараду, а према члану 15а истог закона основицу пореза на зараде чини исплаћена, односно остварена зарада. Сходно наведеном, порез и доприноси представљају јавни приход који се у смислу наведених норми материјалног права исплаћује из зарада запослених надлежним органима, тако да нема правног основа на основу којег би запослени имао право да му се кроз исплату отпремнине исплате и средства за порез и доприносе за обавезно социјално осигурање.

Према томе, тужилац има право на исплату отпремнине у складу са напред наведеним одредбама материјалног права, али се, како је већ наведено, отпремнина не исплаћује у бруто, већ у нето износу, иако се под зарадом у смислу члана 105. став 2. Закона о раду подразумева зарада која садржи порез и доприносе.

Пропуст првостепеног суда да на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примени материјално право исправио је Апелациони суд, па је на основу одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде под 1.

Одлуку о трошковима поступка, садржану у изреци под 2. ове пресуде, Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165. став 2. у вези са чланом 153. и 154. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12) и Закона о судским таксама. Наиме, Апелациони суд налази да је тужени дужан да тужиоцу накнади нужне трошкове и то: на име састава тужбе од стране пуномоћника адвоката износ од 6.000,00 динара, на име састава жалбе од стране пуномоћника адвоката износ од 12.000,00 динара; на име заступања од стране пуномоћника адвоката на два одржана рочишта по 7.500,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 3.000,00 динара и на име такси на тужбу и одлуку износе од по 12.384,00 динара и на име таксе на жалбу износ од 12.384,00 динара што све укупно чини

износ од 73.044,00 динара. Како је тужилац успео у спору са 72% у односу на постављен тужбени захтев, то му у наведеном проценту припадају трошкови заступања од стране пуномоћника адвоката и судских такси, што све увећано за трошкове вештачења износи 53.430,00 динара.

**Председник већа-судија
Јасминка Вукановић,с.р.**